

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA
DUMINICA ÎNFRICOȘATEI JUDECĂȚI**

Dar nu mâncarea ne va pune înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește.

Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi.

Căci dacă cineva te-ar vedea pe tine, cel ce ai cunoștință, șezând la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor?

Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos!

Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos.

De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

Oare nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Iisus Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu întru Domnul?

Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul.

(1 Corinteni 8, 8- 13, 9, 1-2)

**EVANGHELIA LA DUMINICA ÎNFRICOȘATEI
JUDECĂȚI**

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale.

Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.

Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.

Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit;

Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.

Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei?

Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat?

Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?

Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.

Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.

Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau;

Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.

Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?

El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.

Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

(Matei, 25, 31-46)

Ce ne este frica să-I spunem Lui Dumnezeu?

Fenomenul "dezbisericirii" se discută de mult timp. Apare la un moment dat în viață o perioadă, când trăirea vieții alături de Biserică își pierde sensul său adânc: în loc de rugăciune - o scurtă citire a pravilei, mărturisirea - din săptămână în săptămână e o relatare a unei liste de păcate mai puțin înfricoșătoare. Împărtășania - neapărat la fiecare două săptămâni, însoțită doar de rugăciunea de înaintea ei. Cum să primim această stare, și cum să reîntoarcem credința arzătoare de altă dată?

"Dezbisericirea" — este semnul, că oamenii au obosit să urmeze doar un anume ciclu bisericesc.

Esența credinței pentru mulți, a devenit anume urmarea acestui ciclu al anului bisericesc. Avem o gamă minunată de slujbe bisericești. De la Paște la Paște, de la perioada unui post, la altul. Devine o obișnuință și o faptă bună de a urma acest ciclu, un fel de horă bisericească, prevăzând doar schimbarea unor haine de sărbătoare cu altele mai simple și excluzând meditarea la esența acestui ciclu. Iar omul, într-atât se obișnuiește să meargă după acest cerc, că nu mai are necesitate să-l urmeze nici chiar pe Hristos.

Trebuie să căutăm în interiorul nostru, să privim la noi înșine, să încercăm să înțelegem de ce s-au întâmplat toate acestea, ce căutăm în viață proprie, și să înțelegem dacă în genere suntem pregătiți să ne încredințăm lui Dumnezeu. Aici este foarte important ca să înțelegi un lucru, atunci când te împărtășești cu Sfintele Taine, atunci primești de fapt - Sângele și Trupul lui Hristos.

Acestea nu sunt doar simboluri.

Este Acea, ce a fost răstignit pe Cruce.

Este trupul rănit și chinuit a Lui Hristos și sângele pe care l-a vărsat.

Trebuie să-ți poți închipui foarte clar, că dacă acum te vei împărtăși, cu tine se poate întâmpla orice. Doar aceasta înseamnă că Hristos te îndeamnă să-L urmezi pe cruce, atunci când te învrednicești de primirea sfintei Împărtășanii.

Dacă te-ai decis să te împărtășești cu Hristos cel răstignit, cu trupul său preasfânt, cu sângele vărsat de El, dacă te-ai decis cu frică de Dumnezeu — acestea doar se întâmplă real. Dacă înțelegeți aceste lucruri, atunci nu este atât de ușor să te hotărăști de a te apropia de Sfântul Potir. Acest lucru nu înseamnă că nu ar trebui să ne împărtășim, dimpotrivă este necesar să o facem. Dar trebuie să fim gata prin decizia de a ne apropia de împărtășanie, să fim gata în acel moment, să ne încredințăm cu desăvârșire lui Dumnezeu, să-I spunem : "Doamne, fă cu mine ce vrei!"

Dacă o persoană este gata în așa fel să se predea Domnului - e foarte înfricoșător. Dar e singurul lucru, care este necesar de făcut.

Să te predai lui Dumnezeu : "Fă cu mine ce vrei!" Cuvinte, care în Evanghelie sunt reprezentate prin "toate ale Mele sunt ale Tale", sunt cuvinte pe care fiecare trebuie să le spună lui Dumnezeu, atunci când vrea să se împărtășească. Când Hristos a spus în rugăciunea sa înainte de a fi răstignit aceste cuvinte Tatălui: "toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele", el de fapt a spus același lucru și pentru noi. Amintiți-vă, ce spune tatăl fratelui mai mare a fiului risipitor : "Toate ale mele ale tale sunt." "Toate ale mele ale tale sunt".

Aceeași ne spune Hristos și nouă : «Toate ale mele ale tale sunt». Și noi toți îl primim, primind împărtășania. Și atunci oare nu putem să-I răspundem : «Toate ale mele, sunt ale Tale». Dacă medităm la acestea cu adevărat în fața potirului, și nu doar repetăm rugăciunea sfântului Ioan Gură de Aur, dar cu adevărat conștientizăm fapta pe care o săvârșim ...

Hristos aceeași îmi spune și mie : " Toate ale mele ale tale sunt " și îmi dă șansa să-l primesc pe deplin, atunci, de ce să nu fac și eu la fel. Mă voi preda Lui în întregime. Și să se întâmple cu mine, ce nu s-ar întâmpla. Pentru că dacă Îl iubesc, eu nu mă tem de nimic.

Dar noi din păcate așa nu ne dorim. Vrem și toate ale Tale — să fie ale mele, și toate ale mele — să rămână ale mele. Și tot ciclul bisericesc este un garant că noi procedăm corect. Ducem o viață bună și frumoasă, avem de toate, și fapte de milostenie, și servicii sociale.

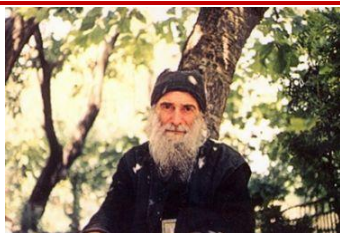

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminica Înfricoșatei Judecăți**

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Dar atunci când creștinul are de toate – nu este spre folosul lui. Atunci, când toate se aranjează cu bine, nu este deja chiar bine. În acest moment noi ne pierdem copiii – noi nu înțelegem, de ce ne părăsesc, de ce nu-și mai doresc să vină la Biserică. Fiindcă la noi totul e prea bine. Într-atât de bine, că nu prea avem ce-I spune nici Lui Hristos. De toate avem, bisericile sunt deschise, fapte bune – facem, pravila de rugăciune nu o uităm, perioada postului o respectăm. Dar atunci de ce mai avem nevoie, dacă de fapt toate le-am făcut deja? Toate, în afară de cel mai important, nu I-am spus Domnului aceste cuvinte: « Toate ale mele, ale Tale sunt». Și nu ne-am putut să ne încredințăm pe noi Lui, ca să putem trăi cu adevărat o viață după Evanghelie. (www.ortodoxiamd.ro)

**La sfârșitul vremurilor, oamenii se vor
mântui prin dragoste, smerenie și
bunătate**

În perioada vremurilor de pe urmă nu vă uitați la cer: ați putea fi înșelați de minunile ce se vor petrece acolo – puteți să greșiți și să vă pierdeți.

Adepții lui antihrist vor umbla dezgoliți. Creștinii însă vor fi îmbrăcați cuviincios. Conform canoanelor bisericești femeia nu trebuie să poarte haine bărbătești. Îmbrăcămintea omului arată starea lui duhovnicească.

Diavolul are 666 de mreje. În timpurile lui antihrist oamenii vor aștepta salvarea din cosmos. Aceasta va fi cea mai mare înșelare (momeală) a diavolului: omenirea va cere ajutor de la extratereștri, neștiind că aceia sunt demoni.

Despre lupta sfinților proroci Enoh și Ilie cu antihristul se va transmite la televizor. Când icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Iviru („Portărița”) va purcede să părăsească Athosul, va începe dangătul clopotelor, bisericile în mod văzut i se vor închina, pentru a o petrece. Toate acestea vor fi arătate la televizor.

Aceasta-i mila Domnului”, spunea starețul.

Va veni timpul, oamenii vor pleca în munți. Dar să nu vă duceți câte unul... În păduri și munți să mergeți în grupuri mici.

Pentru creștini cel mai mare chin va fi faptul, că ei singuri vor pleca în păduri, apropiații lor însă vor primi pecetea lui antihrist. Produsele pe care pun semnul lui antihrist nu vă pot dăuna. Aceasta încă nu este pecetea. Trebuie rostită rugăciunea „Tatăl nostru”, de însemnat cu sfânta cruce, de stropit cu agheasmă și astfel se va sfinți orice hrană.

Dacă vei fura, vei încălca una dintre cele zece porunci. Cine va proceda astfel îl va primi pe antihrist.

Omul credincios va nădăjdui în Dumnezeu. Iar Domnul în ultimele vremuri va săvârși așa minuni pentru poporul său, încât o mică frunzuliță din copac îi va ajunge pentru o lună întreagă. Și pământul nu va scădea; îi vei face cruce și îți va da pâine.

Nu vă temeți. Principalul este să nu fie primită pecetea lui antihrist pe mâna dreaptă și pe frunte.

Nu mâncați pâinea celui care a primit pecetea lui antihrist.

În ultimele vremuri adepții lui antihrist vor umbla la biserică, se vor boteza și vor predica poruncile evanghelice. Însă nu-i credeți pe cei care nu au fapte bune. Doar după fapte se poate recunoaște adevăratul creștin.

Credința adevărată își află loc în inimă, și nu în minte (rațiune). Antihrist va fi urmat de cel ce are credință în minte, iar cel ce are credință în inimă, lesne îl va recunoaște.

Acum se încep evenimente importante. Astfel de pericol n-a fost pe pământ de la facerea lumii. Este ultimul... Imaginați-vă mama a cinci copii: cum poate să-i hrănească, fără a primi pecetea lui antihrist? Vedeți ce curse întinde antihristul oamenilor. La început aceasta se va face benevol. Dar când antihristul se va înscăuna și va deveni stăpânul lumii, îi va impune pe toți să primească această pecete. Pe cei care nu o vor primi îi va declara trădători.

Atunci va trebui de plecat în păduri; grupuri a câte zece-cincisprezece oameni. Însă nu vă duceți câte unul sau doi: nu vă veți salva... Veți fi păziți de Duhul Sfânt. Niciodată să nu vă pierdeți nădejdea. Dumnezeu vă va da înțelepciune cum să procedați.

La sfârșitul vremurilor oamenii se vor mântui prin dragostea, smerenie și bunătate. Bunătatea va

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminica Înfricoșatei Judecăți**

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

deschide porțile Raiului, smerenia îi va duce încolo, iar dragostea îl va arăta pe Dumnezeu.

Arhimandritul Gavril (Urghebadze) 1929 -1995

Dragostea fără discernământ netrebnicește copiii

”Am băgat de seamă că în ziua de azi copiii, mai ales cei ce studiază, sunt vătămați de cei de acasă. Deși sunt copii buni, se netrebnicesc. Nu gândesc corect; au o nesimțire jignitoare. Părinții lor îi netrebnicesc și îi strică.

Deoarece părinții au trecut prin ani grei, vor ca fiii lor să nu ducă lipsă de nimic. Nu cultivă mărirea de suflet la copiii lor, ca să se bucure atunci când sunt în lipsă. Firește, o fac cu gând bun. Ca să fie lipsiți copiii de ceva fără ca ei să înțeleagă, acesta este un lucru barbar. Dar ca să-i ajute să dobândească conștiința monahală, astfel încât ei înșiși să se bucure atunci când le lipsește ceva, acesta este un lucru foarte bun.

Astăzi, cu bunătatea lor fără discernământ, îi prostesc. Îi obișnuiesc să le vina toate de-a gata, chiar și apa, ca să învețe și să nu piardă timpul, și astfel îi netrebnicesc atât pe băieți, cât și pe fete. După aceea copiii le vor avea pe toate în palmă, chiar și atunci când nu vor mai învăța.

Iar rău începe de la mame. ”Tu, copilul meu, spun ele, să înveți! Eu o să-ți aduc și ciorapii și o să-ți spăl și picioarele. Ia dulceața! Ia cafeaua!”. Si copiii nu înțeleg cât se ostenește mama făcând acestea, pentru că ei nu se ostenesc. După aceea încep: farfurii de unică folosință, haine de o singură folosință, mănâncă numai pizza.. În felul acesta ei devin niște oameni complet netrebnici. După aceea le este greu să mai trăiască. Dacă li se desface șiretul spun: ”Mama, leagă-mi șiretul!”. Și dacă nu vine mama să îl lege, merg așa împiedicându-se în el. Astfel de copii ce pricopseală să facă?

Nu sunt buni nici pentru căsătorie, nici pentru călugărie. De aceea le spun mamelor: ”Nu lăsați copiii

să învețe toate ziua! Citesc, citesc, până amețesc. Să facă un sfert, o jumătate de oră pauză, ca să facă și vreo trebușoară în casă, să se dezmeticească puțin”. Cuviosul Paisie Aghioritul

Să știi unde să bați în timpul postului!

Purtarea noastră din timpul Postului Mare, rugăciunea, postul și filantropia, își au efectul cel mai puternic când sunt insuflate de conștientizarea scopului său de către noi.

Pe 17 martie vom fi ajuns la poarta ce ne deschide calea către înnoirea noastră duhovnicească. Postul va fi un timp de reflecție și un timp dedicat meditării la evenimentele legate de istoria mântuirii. Postul și rugăciunea la un nivel mai accentuat vor deveni norma și vom fi chemați spre o mai mare milostivire față de aproapele nostru. Toate aceste eforturi sunt importante, de fapt sunt critice pentru călătoria noastră spre Ierusalimul ceresc și descoperirea evenimentelor din sfânta săptămână a patimilor.

Am încercat să mă gândesc, cu o judecată cât mai limpede, la acest Mare Post și am ajuns la concluzia că, da, efortul nostru este într-adevăr important dar discernământul este și mai important. De fapt, este chiar cunoașterea și puterea de a discerne ceea ce face diferența în eforturile noastre. Lucrul important cu acest post al Sfințelor Paști este de a descoperi acest adevăr. Acum am o problemă, cu toate acestea, cum să demonstrăm că cunoașterea insuflă eforturile noastre, adică, cum să arătăm că știm că credința noastră, biserica noastră și în special, Postul Mare, vor da sens eforturilor noastre în aceste zone.

Ei bine, problema mea și-a găsit soluția când mi-am amintit o scurtă poveste despre motorul unei grandioase nave maritime ce se stricase. Proprietarii acesteia au apelat la numeroși mecanici și experți care să o repare dar nici unul nu a reușit să-și dea seama unde era problema. Atunci au adus un bătrân care lucrase la astfel de nave de când era un copil andru. Ceilalți mecanici care încercaseră din răspuțeri să repare nava, îi zâmbeau cu superioritate și râdeau între ei în timp ce bătrânul se îndrepta spre navă cărând

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminică Înfricoșatei Judecăți**

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

trusa sa de scule, care pentru ei părea una învechită și improvizată.

Dar a trecut la treabă de-ndată. După ce a inspectat motorul, bătrânul și-a deschis trusa și a scos un ciocănel. Cu el a bătut de trei ori în motor și când a bătut în al treilea loc, acesta a pornit. Motorul era reparat iar bătrânul și-a pus cu grijă ciocănelul în trusă și a plecat.

Mai târziu, în acea săptămână, proprietarii au primit o factură de la bătrân în valoare de 5000 \$. „Cum?! Abia dacă s-a atins de motor!” au spus ei, așa că i-au scris bătrânului cerându-i o „factură detaliată”. Ca răspuns, bătrânul le-a trimis o factură care detalia astfel: „bătaia cu ciocanul = 2 \$, faptul că am știut unde să bat = 4998 \$.”

Da, efortul este important, dar să știm când și unde să facem un efort în viața noastră, asta face diferența. Cunoașterea și discernământul însuflă eforturile noastre și asta se aplică cu atât mai mult în viața noastră de următori ai lui Hristos și în special în timpul râvnei din Postul Mare. Pe scurt asta înseamnă că purtarea noastră din timpul Postului Mare, rugăciunea, postul și filantropia, își au efectul cel mai puternic când sunt insuflate de conștientizarea scopului său de către noi, căci „Mai mult prețuiește rugăciunea cu post și cu milostenie și cu dreptate, decât bogăție cu nedreptate; mai bine să faci milostenie, decât să aduni aur” (Cartea lui Tobit 12, 8). (De Pr. Joseph Allen)

Sfințenia mea

E ușor să te apropii de sfințenie. Și nu cred că e cazul să zâmbești sarcastic. Dacă mă întrebați cum – o să vă spun, e foarte simplu. Uite spre exemplu eu, fac fapte de milostenie, sunt receptivă față de durerea aproapelui și nu stau pe gânduri să-l ajut pe cineva sau nu, e ceva firesc pentru mine...

Cu puțin timp în urmă s-a apropiat de mine la gară o bătrânică, deși era destul de frig paltonașul ei era subțiat de atâta purtat, iar broboada ei nicidecum nu era pentru această perioadă a anului. Cu greu

parcurend distanța ce o despărțea de mine, ea nu mi-a cerut nimic, doar și-a făcut semnul crucii și m-a privit în tăcere. Nu cred că putea fi una dintre acele cerșetoare care ar putea să muncească, dar nu vrea, preferând această metodă de a-și câștiga existența. Desigur că mi s-a făcut milă de ea, în ochi începuseră să-mi joace lacrimile, și mă trăda chiar și glasul schimbat. Să te gândești numai prin câte putea să fi trecut biata bătrânică, războaie, deportări, foame, mai știi prin câte a trecut și acum biata de ea tot cu nimic e.

Dragă bunicuță oare poate să-mi fie jale de ceva pentru dumneavoastră! Și cât de nedrept e că ați ajuns așa zile și n-are cine să vă fie sprijin. Caut în buzunarul scurtei meditănd că măcar acest mic dar să o poată ajuta. Și ...o, Doamne! Doar nu mi-am luat banii din poșetă și nu am nimic în buzunar. Strâng din umeri, îi dau să înțeleagă că nu am nimic. Bunicuța fără a mă acuza nici măcar prin privire se îndreaptă spre o altă persoană de pe peron.

Eu rămân să stau...Era cât pe ce să mă apropii măcar puțin de sfințenie. Numai întinde mâna, dar oricum am și eu această sfințenie, cel puțin în suflet. Doar am vrut să o ajut, de era poșeta cu mine, nu mă oprea nimic. Doar nu sunt de vină că nu am prevăzut momentul.

Iată chiar zilele trecute stăteam în rând să achit niște servicii. Intrase și o biată femeie cu un copilaș sugar, cum era foarte frig afară slujitorii băncii îi permisese să se încălzească puțin în încăpere. Femeia pune copilașul pe scaun și scoate o sticlă cu un lichid cam tulbure și nici prea asemănător cu hrană pentru copii. Îi privesc și mai nu plâng, câte puțin mi se formează în gând planul acțiunilor de mai departe. Acum repede îmi achit facturile și mă apropii de ei. Îi zic să mă aștepte și trag o fugă înspre casă. Îi aduc hăinuțele rămase de la copilul meu, sunt chiar și noi printre ele, poate îi găsesc și ei ceva. Doar mai știi ce greutatea întâmpină bieții de ei. Și neapărat să le aduc și niște lapte, pâine, poate mai găsesc ceva din cele ce le-ar prinde bine. Eh, dacă aş locui singură neapărat i-aş primi măcar să poată să facă o baie și să se încălzească puțin.

În gândurile mele mergeam cu planurile mai departe, că aş putea face și asta și asta pentru ei, și poate și...Între timp copilașul și-a terminat puțină hrană și a adormit, iar biata mamă l-a luat în brațe și a părăsit încăperea băncii. “Stați, încotro plecați?!” de parcă aş fi vrut să le strig. Dar nu am îndrăznit, căci tocmai mi-a venit rândul la ghișeu și stătusem la coadă vreo jumătate de oră. Doar nu pot pleca tocmai acum. Ce păcat că ați plecat, că atât de mult am vrut să vă ajut!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminica Înfricoșatei Judecăți

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Eram atât de aproape să mă acopăr de puțină sfințenie, dar o spun în șoaptă să nu mă audă nimeni..

Astăzi mergând spre serviciu am coborât în subterană și am văzut un bărbat care de la viața de boschetar și de la patima beției abia de mai semăna a om. Amintindu-mi de cazul cu bunicuța, am verificat poșeta, da, iată că este și portmoneul. Acum o să-i dau câțiva lei. Credeți că e rău să-i dau bani pe care îi va folosi pentru băutură? Dar pentru el iarna e și un mijloc de supraviețuire, doar nu are nici unde merge și nici ce mânca. Și poate nu e chiar atât de rău de îi dau acești bani. Deschid portmoneul dar văd în el doar bancnote de peste o sută de lei. Ar trebui să-i schimb undeva, căci dacă își cumpără băutură pe o sumă atât de mare, pot contribui fără să vreau chiar la moartea bietului om. Iar el mă privește așa.. este în privirea acestor sărmani ceva.. Reușesc să schimb banii pentru a avea și mai mărunți și mă întorc...dar nu mai e... Oare de ce din nou nu am reușit să-mi ajut aproapele?! Și inima deja îmi tresaltă de la bucuria ajutorului oferit.

Iarăși sfințenia m-a ocolit sau nu a venit atunci când eram pregătită... Lista faptelor bune săvârșite de mine poate continua la nesfârșit. Pot să nu dorm o noapte văzând un biet pisor strivit de vreo mașină, sau să beau calmante văzând un accident. Sper că în curând îi voi vizita pe cei în suferință de la spitale, sau poate chiar pe cei de la pușcărie. Îmi doresc mult să fac ceva pentru copiii orfani, sau poate chiar să înfiiez un copil de la orfelinat, sau măcar să fiu donator de sânge pentru copilașii bolnavi.

Dar doar nu sunt vinovată eu, că din toate rudele mele (Slavă Domnului) nimeni nu e bolnav, sau arestat și nici săraci nu prea sunt! Ca donator nu prea sunt bună, căci așa îmi spun rezultatele analizelor, iar un copil orfan nu prea cred că voi putea să cresc singură. Dar sufletul cere să participe și el la vreo faptă bună. Și mă înduioșez de la bunătatea și receptivitatea sufletului meu. De câte ori mi-am ajutat aproapele, de câte ori nu am trecut pe alături când am văzut pe cineva în suferință, de câte ori m-am smerit față de vrăjmași, repetând în sinea mea rugăciuni pentru ei.

De câte ori...de câte ori..numai că în adâncul sufletului, în gânduri, în visuri sau după ce se consumase deja faptul...

E ușor să dobândești sfințenie, numai că nu prea îmi aduc aminte că spre exemplu la Cuvioasa Xenia sau la Sfântul Serafim de Sarov nu erau banii în buzunarul în care căutau, sau până să se hotărască să-l ajute pe cel la nevoie să dispară acel la nevoie, sau să nu mai existe bolnavi în suferință. Probabil sfințenia și constă în

faptul ca să-ți iubești aproapele atât de mult, ca toate să fie nu în gânduri și în vise, dar în fapte.

Doar milostenia așa și va rămâne doar o abstractitate, atât cât nu va fi și în fapte. La fel ca și apropierea mea de sfințenie...

Îi iubește Dumnezeu pe cei din Iad?

În viziunea patristică, iubirea lui Dumnezeu este ca un foc, un același foc care-i cuprinde pe toți oamenii. Pentru cei care s-au pregătit să se întâlnească cu această flacără dumnezeiască - Iubirea - ea este mângâiere, căldură bineplăcută, dulceață fără sfârșit, lumină lină. Pentru cei care s-au obișnuit cu faptele întunericii și care nu au primit Iubirea, focul este perceput ca ardere, este un adevărat chin - de aceea se vorbește de chinurile iadului.

Duminica ce urmează este numită, în calendarul ortodox, Duminica înfricoșătoarei Judecăți. În pericopa evanghelică ce se citește la Sfânta Liturghie în această zi (de la Matei 25, 31-46), ni se dezvăluie criteriile după care vom fi evaluați, după modul în care am avut sau nu milă de cei flămânzi sau însetați, de cei goi, de cei străini, de cei bolnavi sau de cei din temniță. Este numită înfricoșătoare această Judecată finală pentru că va fi înfricoșător să-L vezi pe Hristos Domnul, venind întru puterea slavei sale. Dar mai este înfricoșătoare această judecată și prin prisma a ceea ce vom auzi atunci și anume vom auzi criteriile după care suntem împărțiți și trecuți de-a dreapta sau de-a stânga, fiind împărțiți după cum desparte păstorul oile de capre.

Amănuntul pe care-l sesizez în modul în care ne împarte Domnul este acela că nu ne poziționează pe unii deasupra, iar pe ceilalți jos, undeva în adânc. Ci ne pune de-a dreapta sau de-a stânga. Un detaliu care dezvăluie o topică a iubirii divine, nu abilitați de gospodar care-și face ordine în propria-I ogradă. În imaginarul colectiv, raiul este poziționat undeva sus, în cer, iar iadul în adâncurile pământului. Psalmistul însuși ne spune: "De mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi coborî în iad, de față ești" (Psalmi 138, 8). Totuși, Hristos - Domnul și Judecătorul - ne pune pe un același plan, de-a dreapta și de-a stânga, iar nu sus și jos. De ce oare acest lucru? Să încercăm a înțelege această dumnezeiască "re-poziționare", înregistrată pe traseul parcurs de la Vechiul Testament la Judecata de Apoi, via Noul Testament.

În primul rând, sesizăm faptul că pe toți ne pune Domnul lângă Dânsul, iar El este în centru. De aceea noi spunem că totul este hristocentric. Nu poate fi alt centru pentru om, pentru lume, pentru întreaga creație

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminica Înfricoșatei Judecăți

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

decât Hristos Domnul. Pe de altă parte, El adresează îndemnul "veniți" celor "binecuvântați", și "duceți-vă de la Mine" celor "blestemați". Ambele mișcări sunt însă cumva în același plan, în planul iubirii lui Dumnezeu pentru om. Iar mișcarea aceasta, deși pare a fi o decizie de nuanță juridică a Împăratului, nu este altceva decât o continuare a mișcării pe care noi am deprins-o în timpul vieții pământești, aceea de a ne apropia sau de a ne îndepărta de Dumnezeu. El nu ne forțează să ne depărtăm, nu ne alungă, după cum nu ne trage cu sila către Dânsul, ci poruncește ca fiecare să facă acea mișcare pe care a ales să o facă liber fiind.

Configurația aceasta finală, geometria aceasta eshatologică, e și cea mai puternică dovadă a iubirii constante, veșnice a lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Dumnezeu ne-a adus din neființă la ființă din iubire. El ne iubește dumnezeiește, nu așa cum putem noi să ne iubim unii pe alții: nu ne iubește doar pentru o vreme sau când Îl iubim, la rândul-ne, nu ne iubește doar când suntem virtuoși, când ne rugăm sau când suntem în biserică, ci ne iubește și când desfrânăm și când facem lucruri urâte și când facem crime și când facem alte și alte blestemății pe care El nu le suferă. El e singurul care poate să iubească persoana chiar și (mai ales) când faptele persoanei sunt de nedorit. (Ispita noastră, a oamenilor furați de logica lumească, este de a confunda pe cel din fața noastră cu ceea ce vedem - sau ni se pare că vedem - noi la el...). Și Dumnezeu ne iubește necondiționat nu doar aici, pe pământ. Noi știm că El nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu; și există tendința de a considera că, după moarte, după ce acesta nu mai are nici o șansă de a se pocăi, păcătosul nu ar mai fi iubit de Dumnezeu. Faptul că Domnul continuă să ne iubească indiferent de alegerile noastre și, mai ales, de opțiunea noastră finală, reiese limpede din cum împarte omenirea. Pe cei care nu răspund iubirii Sale îi pune, într-adevăr, de-a stânga, dar în continuare pe aceeași linie a iubirii Sale care merge de la dreapta la stânga. Nu este altă iubire, este o aceeași iubire cu care iubește și pe sfinții săi și cu care iubește și pe cei care nu au răspuns chemării Sale și s-au făcut pe sine, în felul acesta, "blestemați".

Ce poți să-i faci unui vrăjmas

În viziunea patristică, iubirea lui Dumnezeu este ca un foc, un același foc care-i cuprinde pe toți oamenii. Pentru cei care s-au pregătit să se întâlnească cu această flacără dumnezeiască - Iubirea - ea este mângâiere, căldură bineplăcută, dulceață fără sfârșit, lumină lină. Pentru cei care s-au obișnuit cu faptele întunericului și care nu au primit Iubirea, focul este perceput ca ardere, este un adevărat chin - de aceea se vorbește de chinurile iadului. Deci este același foc,

aceeași iubire a lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, dar noi o primim în chip diferit. Sf. Ap. Pavel îndeamnă, în epistola sa către romani: "Dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi carbuni de foc pe capul lui" (Romani 12, 20). Dacă cineva urăște pe un altul, iar din partea celui pe care-l urăște nu vine tot ură, ci vin fapte ale iubirii, acel suflet împovărat cu ură se chinuie mult. Căci nu poți să urăști pe cineva, acela să-ți răspundă cu bine la răul tău, iar tu să stai liniștit. Ori primești iubirea lui și alungi ura din inima ta, iubind, la rândul tău, ori continui să urăști, dar te chinuiești, astfel, căci reacția celui alt nu-ți mai alimentează această ură pe care o porți în suflet. Tu ai prefera să primești drept răspuns tot un rău, ceva care să-ți alimenteze ura, astfel ca tu să te mobilizezi și mai mult, să te războiești cu acela și mai mult, în speranța că îl vei supune, că-l vei frânge cu forța acestei uri (care, nu de puține ori, îmbracă și chipul corectitudinii sau al dreptății)... Așa se va întâmpla cu cei care vor fi de-a stânga, care vor gusta chinurile veșnice pentru că nu vor accepta să primească iubirea lui Dumnezeu - iar chinul lor este acesta: să urască pe Cel care îi iubește.

De aceea avem absolută nevoie să ne pregătim de pe acum de întâlnirea cu Domnul. Să nu ne amăgim că abia după ce murim ne putem întâlni cu Hristos; dacă nu ne întâlnim acum, aici, în această lume, dacă nu lășăm acum iubirea Lui în inima noastră, atunci nu vom avea (dobândi) capacitatea de a face acest lucru după moarte. Iar pe Hristos îl întâlnim în fiecare dintre cel de lângă noi. De aceea zice celor milostivi: "întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut" (Matei 25, 40). Ceea ce înseamnă că Hristos este tainic acolo, în fratele nostru și-n relația cu fratele nostru, iar noi putem să ne agonisim fie bucuria veșnică, fie chinuri veșnice, după cum ne raportăm la acesta. De iubit, vom fi iubiți în veșnicie. Primirea acestei iubiri depinde de noi, de cum ne deschidem sau nu inima. Iar drama noastră survine când nu ne deschidem către această iubire a lui Dumnezeu. El așteaptă ca fiecare suflet să se întoarcă și să înțeleagă că este Iubirea cea care bate la ușa inimii lui, dar nu bate de undeva din exterior, ci din interior. De aceea Domnul spune în Apocalipsă (3, 20): "Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine". Iar, în Evanghelii, Mântuitorul spune: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu" (Matei 6, 33) și aceea este "înăuntrul vostru" (Luca 17, 21). Nu căutăm împărăția pe undeva prin alte sisteme solare sau cu ochii pe cer, ci înăuntrul nostru. De acolo, Hristos vrea să vină în viața noastră. Acum. (Text publicat în cadrul rubricii „Acum, după două mii de ani”, în ediția tipărită a Ziarului de Iași.)

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminica Înfricoșatei Judecăți

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctătorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie și Vecernia la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell'Arco I și a III-a Duminică din lună de la 17.00.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONFIRMAT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Plecând de la cuvintele Mântuitorului:”... flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat..” Mt. 25, 41-43, anunțăm că sunt disponibile în parohia noastră sectoarele filantropice (Sectorul spitale, Sectorul închisori, Sectorul pentru pribegi) și invităm pe toți cei cu dragoste frățească să facă voluntariat.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI
CONDAMNAȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVUL**

SLAVĂ LI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 9 10.03.2013 - La Duminică Înfricoșatei Judecăți

N° 9 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit